

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/33/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123455366
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Čelková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6123455366.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobkyne: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/X, XXX XX C., proti žalovanému: REAL Property Development s. r. o., so sídlom R. Jašíka 158/8, 958 01 Partizánske, IČO: 53 743 725, právne zastúpený: JUDr. Matej Valjent, advokát so sídlom Jesenského 232, 958 01 Partizánske, IČO: 42 025 753, o zaplatenie 34.333,30 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 28C/9/2024-71 zo dňa 19. novembra 2024 v spojení s opravným uznesením č.k. 28C/9/2024-97 zo dňa 23. apríla 2025, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdzuje.

Žalobkyni sa proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 34.333,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 35.000 eur od 05.04.2023 do 09.05.2023, zo sumy 34.666,65 eur od 10.05.2023 do 23.06.2023, zo sumy 34.333,30 eur od 24.06.2023 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 34.333,30 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe dohody o zrušení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy.

3. Súd prvej inštancie nariadil na prejednanie veci pojednávanie na deň 19.11.2024 o 8:30 hod., ktorého sa zúčastnila osobne žalobkyňa a jej právny zástupca. Dňa 18.11.2024 o 14:51 bola prijatá žiadosť o odročenie pojednávania od právneho zástupcu žalovaného s odôvodnením, že z dôvodu, že prevzal právne zastúpenie žalovaného v predmetnom spore v daný deň (t. j. dňa 18.11.2024) žiada o odročenie pojednávania, pričom uviedol termíny, kedy sa nemôže zúčastniť pojednávania z dôvodu kolízie s inými pojednávaniami. Súd prvej inštancie telefonicky oznámil právnenmu zástupcovi dňa 19.11.2024 pred pojednávaním, že jeho žiadosti o odročenie termínu nevyhovie a pojednávanie sa uskutoční. Právny zástupca žalobkyne po oboznámení sa so žiadosťou právneho zástupcu žalovaného o odročenie pojednávania trval na uskutočnení pojednávania a rozhodnutia vo veci. Súd prvej inštancie z tohto dôvodu prejednal vec podľa § 180 zákona č. 160/2015 Z. z Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Súd prvej inštancie vyhodnotil žiadosť o odročenie pojednávania doručení súdu deň pred pojednávaním (a pred koncom

denného pracovného času zamestnancov Okresného súdu Trenčín) ako účelového konanie žalovaného, ktorý deň pred pojednávaním splnomocnil svojho právneho zástupcu na zastupovanie v predmetnom spore a zároveň požiadal z tohto dôvodu o odročenie pojednávania, pričom žaloba mu bola doručená dňa 27.12.2023 a predvolanie na termín pojednávania mal doručené dňa 11.10.2024, a tak mal dostatok času pred nariadeným pojednávaním, aby si zvolil zástupcu, ktorý by mal dostatočný časový priestor na prípravu na pojednávanie.

4. Na pojednávaní súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, a to platobného príkazu zo dňa 17.08.2022, zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 18.08.2022, dohody o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 03.02.2023, výpisu z obchodného registra žalovaného a bol zistený nasledovný skutkový stav:

5. Žalovaný ako budúci predávajúci uzatvoril dňa 18.08.2022 so žalobkyňou ako budúcou kupujúcou zmluvu o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy, ktorej predmetom mal byť prevod novovzniknutých nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k. ú. D., obec D., okres C., a to časť pozemku parcela registra „C“ číslo XXX/X E. XXX/X o šírke XX m s celkovou výmerou XXX m² podľa priloženého plánu, ktorý tvorí prílohu č. 1 zmluvy a budúcu stavbu, ktorá mala byť postavená na parcele registra „C“ č. XXX/X E. XXX/X o výmere XX m² podľa priloženého pôdorysu, ktorý tvorí prílohu č. 2 zmluvy. Zmluvné strany sa dohodli uzavrieť riadnu kúpnu zmluvu najneskôr v lehote do 31.05.2023. Zmluvné strany sa ďalej dohodli, že žalobkyňa uhradí žalovanému časť kúpnej ceny vo výške 35.000 eur v deň podpisu tejto zmluvy na bankový účet žalovaného špecifikovaný v zmluve, pričom žalobkyňa mala vstúpiť do držby a užívania kúpených nehnuteľností do 16.06.2023. Z platobného príkazu bolo zistené, že žalobkyňa previedla na bankový účet žalovaného dňa 19.08.2022 sumu 35.000 eur. Následne žalovaný a žalobkyňa uzavreli dňa 03.02.2023 dohodu o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola dohoda strán, že sa ukončuje platnosť zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy ku dňu 20.12.2022 a nie sú týmto dňom touto zmluvou viazaní. Zároveň prehlásili, že budúci predávajúci (žalovaný) vráti budúcej kupujúcej (žalobkyňi) časť zaplatenej kúpnej ceny vo výške 35.000 eur najneskôr do 60 dní od podpisu tejto dohody.

6. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalovaný ako budúci predávajúci uzatvoril dňa 18.08.2022 so žalobkyňou ako budúcou kupujúcou zmluvu o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy. Pred uplynutím lehoty na uzavretie zmluvy uzavreli žalovaný so žalobkyňou dňa 03.02.2023 dohodu o ukončení predmetnej zmluvy, v ktorej sa dohodli na zrušení predmetnej zmluvy a vrátení žalobkyňou uhradenej časti kúpnej ceny žalovaným a to do 04.04.2023. Túto dohodu o zrušení zmluvy súd prvej inštancie vyhodnotil podľa § 572 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) ako platný právny úkon, tzv. disolúciu. V danom prípade nespĺnený záväzok sa zrušuje bez toho, aby vznikol nový záväzok, pričom v prípade, ak strana, ktorá má plniť na základe dohody, neplní, vzniká na jej strane bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 1 a § 457 Občianskeho zákonníka. Ako vyplýva z dohody, strany ju podpísali slobodne bez nátlaku. Žalovaný nerozporoval uzavretie dohody o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy ani dlh voči žalobkyňi, t. j. neboli sporné žiadne skutočnosti. Sám žalovaný plnil na základe dohody, keď žalobkyňa uhradila dňa 09.05.2023 sumu 333,35 eur a dňa 23.06.2023 sumu 333,35 eur. Žalovaný sa v konaní bránil iba tvrdením, že zmluvu s určitým klientom je možné ukončiť len v prípade, ak sa strany dohodnú na náhrade iným klientom, čo podľa súdu prvej inštancie nemôže obstať, nakoľko takéto dojednanie nevyplývalo ani zo zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy ani z dohody o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy. Vo svojej obrane žalovaný žiadal iba o strpenie, keď uhradí dlh voči žalobkyňi, až keď získa záujemcu na predmetnú stavbu. Takúto požiadavku však nemožno hodnotiť ako obranu proti žalovanému nároku. Aj v prípade vyhovenia žalobe sa môžu strany dohodnúť na splátkovom kalendári. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že pohľadávka uplatnená žalobkyňou titulom bezdôvodného obohatenia je dôvodná čo do dôvodu aj výšky a priznal ju žalobkyňi v plnom rozsahu.

7. Súd prvej inštancie rozhodol aj o žalobkyňou uplatnenom príslušenstve pohľadávky a uplatnený úrok z omeškania súd posúdil podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania počnúc dňom 05.04.2023, t. j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na plnenie podľa dohody o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlhu. Uplatnená úroková sadzba predstavovala podľa

§ 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. (základná úrokovú sadzba ECB 3,50 % + 5%) 5 % (správne má byť 8,5 % - pozn. odvolacieho súdu), súd prvej inštancie preto priznal úroky z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 35 000 eur od 05.04.2023 do 09.05.2023, zo sumy 34 666,65 eur od 10.05.2023 do 23.06.2023, zo sumy 34 333,30 eur od 24.06.2023 do zaplatenia.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni ako strane sporu, ktorá mala vo veci plný úspech priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva v rozsahu 100 % proti žalovanému ako strane sporu, ktorá vo veci úspech nemala.

9. Proti tomuto rozsudku (výroku I. a II.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e), písm. f) a písm. h) CSP. Úvodom odvolania poukázal na podstatu sporu a odôvodnenie napadnutého rozsudku. Právny názor súdu prvej inštancie považuje za nesprávny a žalobný návrh žalobkyne považuje v celom rozsahu za nedôvodný. Poukázal na čl. VI. zmluvy o uzatvorení budúcej zmluvy, podľa ktorého „Zmluvné strany dojednávajú, že dojednaný čas, do ktorého má byť stavba ukončená, sa predlžuje o čas, po ktorý bola výstavba prerušená v dôsledku okolností vylučujúcich zodpovednosť t.j. v dôsledku tzv. vyššej moci, ako aj v prípade, ak postup stavebných prác bude prerušený v dôsledku rozhodnutí príslušných orgánov, bez zavinenia budúceho predávajúceho a zhotoviteľa stavby. Skutočnosťami, ktoré majú zmluvné strany podľa tohto bodu na mysli sú najmä živelné pohromy, vojny, občianske nepokoje, štrajky, výkon archeologických prieskumov v mieste výstavby a iné okolnosti, ktoré nastanú nezávisle od vôle budúceho predávajúceho a zhotoviteľa stavby, bránia v riadnom priebehu výstavby a nemožno rozumne predpokladať, že by budúci predávajúci v súčinnosti so zhotoviteľom stavby takúto prekážku prekonal. Trvanie okolností podľa tohto bodu vylučuje omeškanie budúceho predávajúceho s ukončením a odovzdaním stavby.“ Uviedol, že stavebník nemohol vykonávať stavbu

z dôvodu nevydania stavebného povolenia, ktoré sa dostalo do omeškania z dôvodu práceneschopnosti projektanta zodpovedného za stavebné povolenie. Stavebník nemohol vykonávať stavbu z dôvodu, že Správa ciest Trenčianskeho samosprávneho kraja si vyžadovala doplnenie, aby mohla vydať súhlas k predloženej dokumentácii s realizáciou a vydaním stavebného povolenia na stavby a napojenie na cestu III/1764. Dodal, že aj keď sa žalobkyňou uzatvorili dohodu o ukončení zmluvy o budúcej kúpnej zmluvy, tak je potrebné uvedené skutočnosti brať do úvahy. Ďalej uviedol, že pri uzatváraní dohody o ukončení zmluvy

o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy písomne upovedomil žalobkyňu, že vrátenie uhradenej časti kúpnej ceny je možné, ale je podmienené tým, že musí dôjsť k náhrade záujemcu, ktorý uzavrie s ním zmluvu o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy na kúpu predmetnej nehnuteľnosti. Argumentoval tým, že zhoršenie situácie na realitnom trhu malo za dôsledok predĺženie naplnenia podmienok dohody o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy. Mal za to, že ak bolo žalobkyni umožnené ukončiť zmluvu o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy, ktorej ukončenie bolo podmienené náhradou iným klientom a v prípade náhrady jej vrátiť časť kúpnej ceny, je v práve požadovať od žalobkyne strpenie, aby došlo z jeho strany k naplneniu dohody o ukončení Zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy. Je aj v jeho snahe naplniť dohodu

o ukončení Zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy k spokojnosti oboch strán. Mal za to, že je zrejmé a pochopiteľné, že zmluvu s určitým klientom je možné ukončiť len v prípade, ak sa strany dohodnú na náhrade iným klientom. Inak by záujemca musel podľa zmluvy akceptovať predĺženie dojednaného času.

10. Žalovaný ďalej namietal, že súd prvej inštancie porušil jeho základné ústavné právo a odňal mu ako strane sporu právo konať pred súdom a to z dôvodu, že bez dôležitého dôvodu neakceptoval jeho ospravedlnenie pred pojednávaním, ktoré sa uskutočnilo dňa 19.11.2024. Uvedené konanie súdu prvej inštancie je podľa neho nepochybným porušením práva na spravodlivý súdny proces a práva konať pred súdom. K tomu poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR (ktoré bližšie neidentifikoval – pozn. odvolacieho súdu) ohľadne práva na súdnu a inú právnu úpravu. Zároveň priblížil teoretické východiská práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

11. Žalovaný ďalej namietal, že vo veci konal a rozhodol miestne nepríslušný súd, nakoľko miestne príslušným súdom pre tento spor bol Okresný súd Prievidza.

12. Záverom žalovaný uviedol, že výklad právnej normy súdmi nemôže byť svojvoľný, ale musí rešpektovať základné metódy výkladových pravidiel podľa všeobecnej teórie práva, pričom podľa jeho právneho názoru v tomto prípade si súd prvej inštancie osvojil výklad právnej normy, ktorý je v rozpore so

základnými metódami výkladových pravidiel právnej normy. Z týchto dôvodov preto podľa jeho názoru súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a zároveň nedostatočne zistil skutkový stav, čo má za následok nesprávne rozhodnutie súdu vo veci samej. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/83/2007. Napadnutý rozsudok taktiež považoval za nedostatočne odôvodnený, jeho odôvodnenie je podľa neho nejasné, nezrozumiteľné a zmätočné, čím namietal porušenie ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Zároveň namietal, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s výsledkami vykonaného dokazovania. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie.

13. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadrila.

14. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

15. V odvolacom konaní preskúmal odvolací súd vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. V odvolacom konaní nezistil odvolací súd žiadne dôvody na zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP alebo podľa § 389 ods. 1 CSP. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil vo veci rozsudok.

16. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy hodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli zjavne neodôvodnené, či neakceptovateľné, nevyplývajú z nich ani jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Obsah spisového materiálu v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v posudzovanej veci prezentované súdom prvej inštancie. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožnil, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie dal odpoveď aj na všetky námietky žalovaného, ktorý na nich zotrval i v podanom odvolaní. Z uvedeného dôvodu nemožno priznať dôvodnosť námietok žalovaného ohľadne nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku.

17. Za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Hlavne poukazuje na ods. 10. až 21. napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvej inštancie zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie. Práve z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie a s ktorými sa stotožňuje. Odvolací súd v rámci postupu podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP k odvolacím dôvodom žalovaného uvádza nasledovné:

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP predstavuje transformáciu ústavnoprávnych princípov do civilného sporového konania. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V tomto odvolacom dôvode ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávnych nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

19. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

20. Žalovaný v tomto smere namietal, že mu súd prvej inštancie svojim procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko spor rozhodol v jeho neprítomnosti, keď neakceptoval žiadosť jeho právneho zástupcu o odročenie pojednávania doručení deň pred pojednávaním nariadeného na deň 19.11.2024, na ktorom meritorne rozhodol prejednávanú vec. Odvolací súd k tomu považuje za potrebné zdôrazniť, že v civilnom procese platí zásada, že vec sa má rozhodnúť spravidla na jednom pojednávaní. Možnosť súdu odročiť pojednávanie je možná len výnimočne a zákon podmieňuje tento postup existenciou dôležitých dôvodov. V prípade žiadosti o odročenie termínu pojednávania musí súd vyhodnocovať aj to, či sa niektorá zo sporových strán týmto postupom nepokúša o procesnú obštrukciu. V ustanovení § 157 ods. 1 CSP sa súdu ukladá povinnosť, aby vec rozhodol rýchlo a hospodárne, spravidla na jednom pojednávaní. Preto aj všetky úkony, ktoré súd realizuje v rámci prípravy pojednávania, je povinný uskutočniť tak, aby bola vec rozhodnutá na prvom pojednávaní. Odročenie pojednávania má byť výnimočným procesným úkonom súdu, ku ktorému môže dôjsť len z dôležitého dôvodu. Dôležitosť dôvodu, pre ktorý účastník žiada o odročenie pojednávania, však nemožno posudzovať bez prihliadnutia ku všetkým okolnostiam konkrétneho prípadu (k tomu porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/11/2009 zo dňa 20.07.2010).

21. Z obsahu spisu vyplýva, že v danej veci bol vydaný Okresným súdom Banská Bystrica platobný rozkaz sp. zn. 27Up/1868/2023 zo dňa 11.12.2023, ktorý bol doručený žalovanému spolu s návrhom na vydanie platobného rozkazu (žalobou) dňa 27.12.2023 (č. l. 23). Žalovaný podal voči tomuto platobnému rozkazu odpor dňa 09.01.2024 (č. l. 26). Následne bola vec dňa 01.02.2024 postúpená súdu prvej inštancie na jej prejednanie (č. l. 42). Súd prvej inštancie výzvou zo dňa 08.02.2024 (č. l. 51), doručenou žalovanému dňa 23.02.2024, vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalobkyne. Žalovaný reagoval na predmetnú výzvu písomným vyjadrením zo dňa 08.03.2024, doručeným súdu prvej inštancie dňa 11.03.2024 (č. l. 52). Následne súd prvej inštancie dňa 25.09.2024 nariadil vo veci termín pojednávania na deň 19.11.2024, na ktorý riadne predvolal strany sporu (č. l. 63). Predvolanie na toto pojednávanie bolo doručené žalovanému dňa 11.10.2024. Dňa 18.11.2024 o 14:51 hod. bola súdu prvej inštancie doručená žiadosť právneho zástupcu žalovaného o odročenie uvedeného pojednávania (č. l. 66) z dôvodu prípravy právneho zastúpenia žalovaného, nakoľko len dňa 18.11.2024 prevzal právne zastupovanie žalovaného v danej veci. Ako vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní uskutočnenom dňa 19.11.2024, súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie o pojednávaní v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu podľa 180 CSP, následne vec prejednal a po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania vo veci napadnutým rozsudok meritorne rozhodol.

22. Odvolací súd poznamenáva, že dôležitosť dôvodov, ktorými strana sporu odôvodňuje žiadosť o odročenie pojednávania, ako aj včasnosť ich uplatnenia posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu, a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie pojednávania. Aj keď strana sporu vo svojej žiadosti uvedie dôvod, inak spôsobilý viesť k záveru o odročení pojednávania, súd nie je vždy povinný takýto dôvod akceptovať, a to najmä vtedy, ak je stranou sporu uplatnený k procesnej obštrukcii s cieľom bezdôvodného predlžovania súdneho konania. Ak strana sporu nepreukáže existenciu objektívnych skutočností brániacich mu zvoliť

si advokáta v primeranej lehote po riadnom doručení predvolania na pojednávanie, nie je možné akceptovať udelenie plnej moci advokátovi v krátkom čase pred termínom pojednávania, príp. v deň pojednávania ako dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania a nedochádza tak k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom (R 24/2016).

23. Po komplexnom preskúmaní veci, najmä postupu súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k znemožneniu uskutočňovania procesných práv žalovaného v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému bolo odňaté uplatnenie procesných práv priznaných mu v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov v intenzite, ktorá by odôvodňovala záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Predvolanie na pojednávanie bolo žalovanému doručené dňa 11.10.2024, t. j. viac ako mesiac pred vytýčeným pojednávaním. Dôvod na odročenie tohto pojednávania (príprava právneho zastúpenia) oznámil právny zástupca žalovaného súdu prvej inštancie jeden pracovný deň pred nariadeným pojednávaním, pričom samotný žalovaný mal vedomosť o termíne pojednávania minimálne od 11.10.2024. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie doručil žalovanému predvolanie na pojednávanie s dostatočným časovým predstihom, predmetné podanie právneho zástupcu žalovaného nemožno považovať za včasné oznámenie dôvodu na odročenie pojednávania, navyše za situácie, keď právny zástupca neoznámil iné dôvody na ospravedlnenie samotného žalovaného, na základe ktorých by sa on sám nemohol zúčastniť predmetného pojednávania (napr. zdravotné problémy štatutárneho orgánu žalovaného, odcestovanie, či iné). Odvolací súd je toho názoru, že pokiaľ sa žalovaný chce dať v konaní zastúpiť advokátom (na čo má bezpochyby právo), mohol a mal vyvíjať za týmto účelom iniciatívu v primeranej lehote po prevzatí predvolania na pojednávanie nariadeného na deň 19.11.2024, prípadne už po doručení žalobného návrhu dňa 27.12.2023. Napokon žalovaný súdu ani len neuviedol, prečo sa rozhodol požiadať o právnu pomoc advokáta tak krátko pred konaním pojednávania, resp. existencia akej okolnosti mu objektívne bránila požiadať advokáta o právnu pomoc skôr tak, aby tento mal dostatok času pripraviť sa na pojednávanie, ktoré bolo súdom prvej inštancie už nariadené na konkrétny termín, o ktorom žalovaný vedel v dostatočnom predstihu (viď obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/145/2023 zo dňa 26.06.2024). Z uvedeného dôvodu aj odvolací súd posúdil konanie žalovaného ako špekulatívne a námietku o porušení jeho práva na spravodlivý proces za absolútne nedôvodnú, keďže procesný stav vyvolaný pasivitou žalovaného nie je možné považovať za pochybenie súdu.

24. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym, (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení. Procesná pasivita sa tak zároveň prieči vyššie uvedenej zásade, zdôrazňujúcej procesnú povinnosť strany sporu vyvinúť vlastnú aktivitu a iniciatívu tak, aby sama svojimi procesnými úkonmi riadne, včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou sledovala ochranu svojich subjektívnych práv. Odvolací súd zároveň pripomína, že k vysloveniu porušenia práva na spravodlivý proces nemôže dôjsť len v dôsledku nedostatkov v aktivite, resp. postupe dotknutej strany sporu alebo jej zástupcu.

25. Žalovaný v podanom odvolaní ďalej namietal, že rozhodol vo veci miestne nepríslušný súd (Okresný súd Trenčín), pričom miestne príslušným súdom pre tento spor mal byť podľa neho Okresný súd Prievidza. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že v danom prípade je nevyhnutné ustáliť, že ide o všeobecnú miestnu príslušnosť podľa § 13 CSP, keď nie sú splnené podmienky pre založenie osobitnej miestnej príslušnosti (§ 19 a 20 CSP), ako aj kauzálnej príslušnosti (§ 22 a nasl. CSP). Podľa § 13 CSP upravujúceho všeobecnú miestnu príslušnosť je na konanie v prvej inštancii miestne príslušný všeobecný súd žalovaného, ak nie je ustanovené inak s tým, že podľa § 15 ods. 1 CSP je všeobecným súdom právnickej osoby súd, v ktorého obvode má právnická osoba adresu sídla. V zásade platí, že pri skúmaní príslušnosti treba rozlišovať medzi povinnosťou súdu skúmať príslušnosť bez návrhu (ex off) alebo na návrh, ako aj možnosť súdu skúmať svoju príslušnosť (nepríslušnosť) len na začiatku konania alebo v priebehu celého konania. Súd ex offo skúma kauzálnu, vecnú a funkčnú príslušnosť. Vylučnú miestnu príslušnosť (§ 20 CSP) súd skúma ex offo, avšak len na začiatku konania, pretože ak tak súd

neurobí na začiatku konania jeho nepríslušnosť sa konvaliduje s tým, že postúpenie veci príslušnému súdu neskôr by bolo v rozpore s hospodárnosťou konania. Naopak všeobecnú miestnu príslušnosť súd neskúma ex offa, ale len na námietku žalovaného (§ 41 CSP). Žalovaný však musí uvedenú námietku podať najneskôr pri svojom prvom procesnom úkone (najčastejšie je ním vyjadrenie k žalobe, námietka zaujatosti a iné). Z princípu koncentrácie konania vyplýva, že účastník konania je povinný koncentrovať svoje úkony do určitej fázy konania. Ak účastník nenamietá miestnu príslušnosť súdov pri prvom úkone, ktorý mu patrí, došlo automaticky k odstráneniu nedostatku tejto podmienky miestnej nepríslušnosti. Ak účastník nevyužil procesnú možnosť namietať nedostatok miestnej príslušnosti najneskôr pri prvom úkone, ktorý mu patrí, dochádza k prípadu nevyužitia tejto možnosti účastníkom konania ku konvalidácii nedostatku miestnej príslušnosti súdu, obdobné platí aj v prípade ak tak neurobí včas (pri prvom úkone), alebo prípade ak by bola predmetná námietka nedôvodná (§ 42 CSP).

26. Na základe uvedeného je zrejmé, že v danom prípade išlo o skúmanie všeobecnej miestnej príslušnosti, ktorú však súd skúma iba na námietku žalovaného v zmysle § 41 CSP. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že žalovaný však túto námietku uplatnil až v odvolacom konaní a teda táto námietka nebola v zmysle § 41 CSP uplatnená včas a preto nebolo možné na ňu v zmysle § 42 CSP prihliadať. Je tomu tak preto, že v zmysle § 41 CSP bol žalovaný povinný vzniesť námietku miestnej nepríslušnosti najneskôr pri prvom úkone, ktorým bolo v konkrétnom prejednávacom prípade jeho vyjadrenie zo dňa 08.03.2024 (č. l. 52) k vyjadreniu žalobkyne, ktoré bolo uskutočnené na výzvu súdu prvej inštancie zo dňa 08.02.2024. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že ak súd prvej inštancie (Okresný súd Trenčín), i keď bol v zásade miestne nepríslušný (keď v zmysle § 13 CSP nebol všeobecným súdom žalovaného, keďže týmto bol Okresný súd Prievidza) vo veci konal a rozhodol, tak uvedené nepredstavuje pochybenie, keďže vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nevzniesol námietku miestnej nepríslušnosti včas, súd prvej inštancie sám nemohol vysloviť svoju nepríslušnosť, a preto sa tento nedostatok konvalidoval. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd i túto námietku žalovaného za nedôvodnú.

27. Pokiaľ žalovaný deklaroval v odvolaní uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukačnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. Z obsahu podaného odvolania však nevyplýva, že by žalovaný nejakým spôsobom konkretizoval naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu a preto podľa odvolacieho súdu nie je možné v danom prípade tento odvolací dôvod považovať za spôsobilý na zrušenie, či zmenu napadnutého rozsudku.

28. Pokiaľ žalovaný v odvolaní tiež uvádza, že uplatňuje dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP (nevykonanie navrhovaných dôkazov) vzhľadom na to, že nekonkretizuje žiaden dôkaz, ktorý mal byť ním v konaní navrhovaný a súdom prvej inštancie nevykonaný, je táto námietka nespôsobilá k odvolaciemu prieskumu.

29. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, napr. keď súd prvej inštancie zoberie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývali z prednesov strán sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

30. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie

len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

31. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

32. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzajúc z precízne zisteného skutkového stavu veci, z ktorého vyvodil správne právne závery. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie.

33. Odvolací súd na tomto mieste uvádza, že žalovaný videl nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie v tom, že pri uzatváraní dohody o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy písomne upovedomil žalobkyňu, že vrátenie uhradenej časti kúpnej ceny je podmienené tým, že musí dôjsť k náhrade záujemcu, ktorý uzavrie so žalovaným zmluvu o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy na kúpu predmetnej nehnuteľnosti, inak je potrebné, aby žalobkyne akceptovala predĺženie podľa čl. VI. zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy. S uvedeným sa odvolací súd absolútne nestotožňuje. V prvom rade odvolací súd uvádza, že žalovaný v konaní nepredložil akýkoľvek dôkaz o tom, že žalobkyňu písomne upovedomil vyššie uvedeným spôsobom. Po druhé takéto dojednanie nevyplýva ani zo zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy ani z dohody o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy.

34. Podstatnou skutočnosť v danej veci je to, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli dohodu o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy, v zmysle ktorej sa ukončuje platnosť zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy, pričom od uzavretia dohody o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy nie sú žalobkyňa a ani žalovaný viazaní zmluvou o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy (viď čl. I. dohody o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy). Na základe uvedeného nemožno rozumne požadovať od žalobkyne, aby akceptovala predĺženie podľa čl. VI. zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy tak, ako to požaduje žalovaný, keďže uzavretím dohody o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy nie je žalobkyňa týmto viazaná.

35. Druhou podstatnou skutočnosťou je to, že žalobkyňa a žalovaný sa výslovne dohodli v dohode o ukončení zmluvy o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy, že žalovaný vráti žalobkyňi sumu vo výške 35.000,- eur do 60 dní od podpisu tejto dohody a to bez akýchkoľvek podmienok, či vedľajších dojednaní, pričom v uvedenej lehote sa tak nestalo. Žalovaný uhradil žalobkyňi dňa 09.05.2023 len sumu 333,35 eur a dňa 23.06.2023 opätovne len sumu 333,35 eur. Z uvedeného má odvolací súd za to, že žalovaný sa na úkor žalobkyne jednoznačne bezdôvodne obohatil, keď jej nevydal v stanovenej lehote uvedenú sumu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bol nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia nepochybne dôvodný a námietky žalovaného v tomto smere považuje odvolací súd len ako účelové a špekulatívne a to len v snahe vyhnúť sa plneniu svojich zmluvných povinností, na ktoré sa sám zaviazal.

36. Odvolací súd napokon uvádza, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku o veci samej. Rozsudok súdu prvej inštancie je

vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

37. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne a jasne odôvodnil. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalobkyňa bola v konaní pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu úspešná a preto súd prvej inštancie rozhodol správne, keď náhradu trov konania priznal práve žalobkyni ako úspešnej strane sporu.

38. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

39. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo potrebné rozhodnúť podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol žalovaný neúspešný. Naopak, fakticky plne úspešná bola žalobkyňa, ktorej mal vzniknúť nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP. Žalobkyňa sa však k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadrila a z obsahu spisu jej ani žiadne iné trovy odvolacieho konania nevyplývajú. Odvolací súd teda vychádzal z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti Civilného sporového poriadku

40. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu

a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).